

Mel. O Gud fornuften fatter ej

1 O Jesus, verdens frelsermand
Du store livets fyrste!
Som hjorten efter kildevand
Min sjæl for dig må tørste.
O du, Gud Faders evig' Søn,
Som ville fra dig rige
Dybt nedstige,
At frelse Adams køn
Og Satan at bekrige!

2 Da jeg og alle mennesker
Var' kast' i dødens grube,
Ved Adams synd i al ufærd
Og Satans grumme strube,
I tidens fylde lod do dig
Udaf en jomfru føde,
For at døde
Vor død, og Satans svig
Og rige at omstøde.

3 Din Faders vredes ild og brand
Slet ingen kunne dæmpe
Foruden dig, du Gud og mand,
Vor sag du vilde kæmpe
Og for os indgå hårde kår,
Til borger dig at sætte
Og indrette
Et blodigt offer, for
Misgerning at udslette.

4 Så har du med dit dyre blod
For mig og alle sonet,
Og gjort fuldkommen syndebod,
Fra evig død os skånet,
Om vi ej ubodfærdelig
I synden os formaster,
Og forkaster
Vor arv i himmerig
Ved vantro skam og laster.

5 Mig skal ej vellyst derfor mer',
Ej rigdom mig betage,
Og ingen højhed, som jeg ser,
Mig nogen tid behage
Imod min Jesu kærlighed;
Hans kors, hans sår og plage
Alle dage
Gør mig af verden ked
Og skal mig derfra drage.

6 Og om jeg havde synder fler'

End havets sand i mængde,
Og Satan, som min ufærd ser,
Med fristelser mig trængte,
I troen vil jeg ham imod
Med Jesu værdskyld træde
Og den glæde,
Jeg ejer i hans blod,
Som nu hos Gud har sæde.

7 Skal jeg og efter Guds behag
Fluks mer' end andre tage
Af korset og hver levned's Dag
Min byrde møjsom drage,
Min sjæl forbedres dog derved;
Thi du mig understøtter,
- Korset nytter,
Thi ved tålmodighed
Jeg nær til himlen flytter.

8 Om af min stærke fjende jeg
Skal og forfølget være
Og tage mangen mægtig streg
På legem, ja på ære;
Lad ham kun, mens hans magt formår,
Forfølge, slå og slide,
Jeg vil lide,
Når jeg beser de Sår
På Jesu ryg og side.

9 Når svaghed mig og lægger på
Min sygeseng, og smerte
Mig griber an fra top til tå,
Til marv, til ben og hjerte,
Da trøster mig din pines kraft,
Som jeg i sjælen finder,
Og som rinder
Fra dit blods dyre saft,
Som mine sår forbinder.

10 Og endelig i dødens stund,
Når øjnene vil briste,
Skal ingen mig i dødens blund
Af dine hænder vriste;
Udi din død jeg dristelig
Og i din tro vil vove
At hensove,
Du ta'r min sjæl til dig,
Som skal dig evigt love.

Psalmebog, udgiven af Synoden for den norske
evangelisk-lutherske Kirke i Amerika (2nd ed.)
#414
Kingo